

жїе-то отмъщенїе, кое-то е готово да падне на него; нека ся найде въ высокы-ты изворицы задръвность-тъ (стары-ты врѣмєца) нѣчто кое-то да може ся сравни. Тѣй и други много ся намирать въ свѣто-то писанїе; сичко си варди характера, кого-то трѣбва да има, исторїя-та, подробности-ты на закони-ты, описванїе-то, жѣстоки-ты мѣста, тайнства-та, морали-ты слова; и тѣй има голѣмъ разликъ мѣжду мїрскы-ты поеты и пророцы, както има мѣжду истенско-то одушевленїе и лъжевно-то. Едни отъ тѣхъ истенско надѣхани, изражяватъ съ чувство нѣкое си Божїе нѣчто, а други додѣ ся мѣчатъ да ся въздигнѣтъ отгоръ себе сп, оставѣтъ всякога да ся види на лице челоуѣческѣ-тъ имъ слабость.

3 ЦАРСКО ТО ВЫСОЧЕСТВО

Высочество неся казва онова великолѣпіе, кое-то обыкала царїе-ты, пли оная вѣликашна сїятельность что смахва простыя народъ; то е отбїена-та свѣтлость, а не сѣнце-то высочество. Высочество-то на Господаря е образъ на Божїе-то величество. Господарь-тъ колко и да е Господарь, не ся прїема като единъособенъ челоуѣкъ, той е едно общєе лице; сичка-та Държява е въ него; щѣніе-то на еднѣ цѣлѣ народъ въ негово-то щенїе. Каква голѣмина, единъ челоуѣкъ да объема толкова величєсво! Божя-та сила ся угажда, за едномъгновенїе отъ единъый край на свѣта до другый царска-та ила дѣйствува, въ сѣще-то врѣмя, по сичко-то